

dajo. Meči švigajo, kose sekajo, bati tolčejo. Seče, seče kriva sablja, padajo tudi kristijani, velika je moč Turčina . . . Svita se, svita . . . Rdeče se prepreza nebo . . . Nova moč prešinja kristijane . . . V neredu so turške trume, z divjim krikom se spuščajo v beg . . . Pa kakšno ime zveni zdaj besno iz znanega grla . . . Kdo kliče: „Ismail-paša!“ Kdo se meče na spokornika . . . Sulice in sablje . . . Ah — zadet je v srce . . . . . Skozi jutranji

valcev. Vozovi blaga, šatori in zastave, so njihova last, nebroj sužnjev hvali kleče Boga za rešitev.

Na kupu mrtvih trupel kleči Radivoj. Solza blesti v moškem očesu. V naročju mu sloni Ivo. Vilemir in Amra ustavljata kri, ki hiti iz nekdanj tako ošabnega srca. Bledi vitez gleda v solnce, se smehlja. Vilemir se sklanja do ust, da sliši zadnje, šepetajoče besede umirajočega očeta . . .

NOVA WESTMINSTRSKA KATEDRALA — KATOLIŠKA STOLNICA V LONDONU.

mrak prihaja do Romane, Bleda in vikarija neslišni grozni klic smrtno ranjenega: „Vilemir!“ Strepetala je, zgrudila se v Bledino naročje . . . — — —

Veličastno je vstajalo solnce. Posvetilo je na sramotni beg Turčinov. Premoč je bežala pred pogumom. Križ je zmagal. Veličastno je vstajalo solnce. Osvetlilo je kupe mrtvih sovražnikov in vesela lica zmago-

„Pustita . . . Vidim solnce svobode . . . Vilemir, Romana prihaja . . . Kako je lep moj beli cvet . . . Za očeta gre z očetom . . . Jelena, krasna si . . . Vilemir, sin . . . To je On . . . Nebo obličje, zemlja obleka . . . Kliče me — z Bogom Vilemir!“

Bledo lice umirajočega se je razžarelo od radosti. Dvignil se je in s poslednjo silo, zaklical: „Hvala Ti, Gospod!“

